

ஜெபம்

உபவாசித்தல், 1

உபவாசத்தைப் பற்றிய இந்தக் கண்ணோக்கானது ஆழ்ந்தறிவுள்ள வகையில் தனிப்பட்டதாயிருக்கும். நான் உபவாசத்திற்கு அந்நியனாக உள்ளேன் ... இதில் நான் தகுதி வாய்ந்த புதிதாய்க் கற்பவனாகக் கூட இருப்பதில்லை. இதில் சாக்குப்போக்கு எதுவும் இருப்பதில்லை. பல ஆண்டுகளாக நான் உபவாசித்தல் என்பதினால் மனங்கவரப்பட்டுள்ளேன். நான் அதைப் பற்றிப் படித்துள்ளேன், அதைப் பற்றிப் பேசியுள்ளேன், அதைப் போதித்துள்ளேன், அதைப் பற்றி எழுதியுள்ளேன். அதை நடைமுறைப்படுத்துதல் என்பதைத் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் நான் செய்துள்ளேன். இந்தப் பாடங்களை எழுதுவதில், நான் உபவாசித்துள்ளேன், ஆனால் முறையாக அல்ல. இது எனக்கு வெட்கக்கேடாக உள்ளது!

இருப்பினும் நான் உபவாசிக்க வேண்டும்! ஆத்துமாவின் ஆழம் ஜெபத்தினால் மட்டுமே அளக்கப்பட முடியும். குறிப்பிட்ட சில விஷயங்கள் ஜெபத்தினாலும் உபவாசத்தினாலும் மட்டுமே வரமுடியும் என்று இயேசு கூறினார் (மாற். 9:29). ஜெபமின்றி எந்த ஒரு கிறிஸ்தவரும் ஆவிக்குரிய வகையில் விற்பன்னராக முடியாது. எனக்கு இது “மிகச் சிறியதாக, மிகத் தாமதமானதாக” இருக்கலாம், ஆனால் நான் வாரம் ஒருமுறை உபவாசிக்க நோக்கங் கொண்டுள்ளேன் (நான் அதை வாக்களிக்கவில்லை). ஜெபிப்பதினாலேயே நீங்கள் ஜெபிக்கக் கற்றுக் கொள்ள முடியும். உபவாசித்தலினாலேயே நீங்கள் உபவாசிக்கக் கற்றுக் கொள்ள முடியும்.

நான் தனியாக இருப்பதில்லை. ஒரு சில கிறிஸ்தவர்கள் உபவாசிக்கின்றார்கள். ஒரு சிலர் உபவாசிக்க விரும்புகின்றார்கள் அல்லது நோக்கங் கொள்கின்றார்கள். நாம் பேசுகின்றோம் மற்றும் உண்ணுகின்றோம்; ஆதிசபையார் ஜெபித்து உபவாசித்தார்கள். ஜெபிக்கப் பிரயாசப்படுகின்ற நல்ல சகோதரர்கள் கூட உபவாசித்தலில் நோக்கங் கொண்டிருப்பதில்லை. “எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் அமைதி” என்பதை விட அதிகமாக “காது கேட்காத அமைதி” என்று எதுவும் இருப்பதில்லை. ஆதாரமற்ற வகையில் வாதம் செய்யும் “மகா பரிசுத்தவான்கள்” கூட, உபவாசத்தை மறுப்பதற்கு ஆழ்ந்தறிவுள்ள ஜெபவாழ்வுகளை சாட்சியளிக்கின்றார்கள்! உபவாசம் என்பது மகிழ்ச்சியற்றதாகக் காணப்படலாம், ஆனால் அதுதான் ஒரு கிறிஸ்தவரின் வாழ்வில் மிகவும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட அனுபவமாக இருக்க வேண்டும். ஜெபத்தைப் பற்றி பல புத்தகங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன, ஆனால் உபவாசத்தைப் பற்றி புத்தகங்கள் எழுதப்பட்டதில்லை ... ஜெபம் என்பது உள்ளான

தாக உள்ளது ... உபவாசம் என்பது வெளியானதாக உள்ளது. நான் விலை கொடுக்கத் தயாராக உள்ளேனா? நீங்கள்? உபவாசமின்றியே நாம் ஜெபத்தில் உண்மையில் வளர முடியுமா?

சிந்திப்பதற்கு நிறுத்துங்கள்! இந்த அறிவுறுத்தலுக்காக நான் எனது அன்பார்ந்த நண்பரான யூஜீன் கேரலுக்கு நன்றி நிறைந்தவனாக இருக்கின்றேன். உபவாசம் என்பது உண்மையில் சாதாரணமானதாக, தானே இயங்குவதாக உள்ளது! உபவாசம் என்பது, ஆழ்ந்தறிவுள்ள தேவையினால் ஏற்பட்ட அவசரத்தைத் தொடர்ந்து வருகிறது. நாம் நமது சார்ந்திருக்கும் தன்மையை அறிக்கையிட்டு, தீர்வுகளுக்காக நமது தேவனிடத்தில் திரும்புகின்றோம். துன்பம் நேரிடும்போது, நாம் என்ன செய்கின்றோம்? நாம் வேலை செய்வதை, உண்பதை, விடுமுறையில் செல்வதை நிறுத்தி விடுகின்றோம். துன்பத்தைத் தவிர வேறு எதையும் நாம் பொருட்படுத்து வதில்லை. மருத்துவமனையில், மிகவும் இடர்ப்பாடான வேளையில், குடும்பமானது உண்பதில், பொழுதுபோக்கில், வாழ்வில் ஆர்வமாய் இருப்பதில்லை. குடும்பம் வருகிறது, மற்றும் சபை வருகிறது; நாம் துன்பத்தைக் கையாளுவதற்காக வாழ்விலிருந்து விலகுகின்றோம். உபவாசம் என்பது இயல்பானதாக உள்ளது!

உபவாசித்தால் இருப்பதற்கான நமது காரணங்கள் யாவும், வழக்கமாகச் சாக்குப்போக்காகவே உள்ளன. ஆம், உபவாசித்தலில் மாய்மாலத்தன்மையை இயேசு கண்டனம் பண்ணினார் (மத். 6:16-18). ஆயினும், குழல் ஊதுவித்து தர்மம் கொடுப்பதையும், தெருச் சந்திகளில் நீண்ட ஜெபங்களையும் கூட இயேசு கண்டனம் பண்ணினார் (மத். 6). தவறாகப் பயன்படுத்தி விடுவோமோ என்ற அச்சமானது ஒருக்காலும் பயன்பாட்டை நிறுத்தி விடக் கூடாது. வேதாகமம் நகைச் சுவை உணர்வு உடையதாக உள்ளது. “ஆவிக்குரியவராகக் காணப்படு வதற்காக” முகத்தை வாடலாக வைத்துக்கொள்ளுதல் என்பதை விட வேடிக்கையானதை நீங்கள் எங்காவது காண முடியுமா? பெருமையானது நம்மை எவ்வளவு அற்பர்கள் ஆக்குகிறது! “நோய்வாய்ப்பட்டது போன்ற தோற்றமானது” ஒருவரை எப்படி பக்தியுள்ளவராக காணப்படச் செய்ய முடியும்?

உபவாசித்தல் என்பது ஆவிக்குரிய வகையில் வலிவார்ந்த ஒழுங்கு முறைக்காக சாதாரண நடவடிக்கைகளை மறுத்திருத்தல் என்பதாக உள்ளது. இது மேன்மையான சிலவற்றிற்காக நல்லவைகள் சிலவற்றை விட்டுக் கொடுத்தலாக உள்ளது. இது சரீரத்தின் மீது ஆவியின் அதிகாரத் துவத்தை குறிக்கிறது (மாம்சமே வழக்கமாக ஜெயிக்கிறது). இது நமது ஆத்துமாக்களைப் பக்குவப்படுத்த நாம் நமது சரீரங்களை பயன்படுத்த அனுமதிக்கிறது. உடலுக்கு உடற்பயிற்சி எப்படியோ அப்படியே ஆத்துமாவிற்கு உபவாசமும் உள்ளது. உபவாசமானது வழக்கமானவற்றை, பழக்கத்தின் அடிமைத்தனத்தை உடைக்கிறது. உபவாசம் என்பது நாம் “மிகவும் தீவிரமாய்” இருக்கின்றோம் என்பதை அறிவிக்கிறது. உபவாசம் நம்மை முற்றிலும் தேவன்மீது சார்ந்திருக்கும்படி அனுமதிக்கிறது. உபவாசம் நமது உடல்களை கீழ்ப்படிதலுக்குக் கொண்டு வருகிறது, இது நமது மனங்களை சிந்திக்க அனுமதிக்கிறது.

கியேசுவின் நாமத்தில்

ஜெபித்தல்

யோவான் 14:13, 14; 15:7; 16:23-26

“நீங்கள் என் நாமத்தினாலே எதைக் கேட்டீர்களோ, குமாரனில் பிதா மகிமைப்படும்படியாக, அதைச் செய்வேன். என் நாமத்தினாலே நீங்கள் எதைக்கேட்டாலும் அதை நான் செய்வேன்” (யோவா. 14:13, 14).

“நீங்கள் என்னிலும், என் வார்த்தைகள் உங்களிலும் நிலைத்திருந்தால், நீங்கள் கேட்டுக்கொள்வதெதுவோ அது உங்களுக்குச் செய்யப்படும்” (யோவா. 15:7).

“... நீங்கள் என் நாமத்தினாலே பிதாவினிடத்தில் கேட்டுக்கொள்வதெதுவோ அதை அவர் உங்களுக்குத் தருவார். இதுவரைக்கும் நீங்கள் என் நாமத்தினாலே ஒன்றும் கேட்கவில்லை; ... அந்த நாளில் நீங்கள் என் நாமத்தினாலே வேண்டிக்கொள்வீர்கள், உங்களுக்காகப் பிதாவை நான் கேட்டுக்கொள்வேனென்று உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டிய தில்லை” (யோவா. 16:23, 24, 26).

இந்தப் பாடம் மிகவும் முக்கியமானதாக உள்ளது. நமது முழுப் பாடமும் என்ன கூற வேண்டும் என்று நாம் விரும்புகின்றோமோ, அதை இந்தப் பாடம் தொகுத்துரைக்கும் என்று நான் நம்புகின்றேன். இது, ஜெபம் என்பது எது மற்றும் ஜெபம் என்பது எதுவல்ல என்பவற்றை நமக்குப் போதிக்கும். இந்தப் பாடம் ஜெபத்தைக் குறித்து இரண்டு பிரதானமான (சாவுக்கேதுவான) தவறுகளை வெளிப்படுத்துகிறது: (1) ஜெபம் நம்மைத் தோல்வியடையச் செய்கிறது என்று நாம் நம்புகின்றோம்: “நான் சிலவற்றிற்காக ஜெபித்தேன், அவற்றைப் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை.” மிக ஏராளமானவர்கள் சந்தேகத்துடனேயே தேவன் மீது எவ்வித விசுவாசம் இன்றியே ஜெபிக்கின்றார்கள். (2) நாம் ஜெபத்தை, “நீங்கள் விரும்புகின்ற எதையும் பெறுதல்” என்ற மந்திர வித்தையாகவே கண்ணோக்குகின்றோம்! இது விசுவாசமல்ல, இது ஆராயாமல் ஏற்றுக்கொள்ளும் உத்தேசமாக உள்ளது. இது (தேவனல்ல ஆனால்) நாமே விளைவுகளை உண்டாக்குகின்றோம் என்று அர்த்தப்படுகிறது. நான் ஜெபித்ததினால் நான் ஜெபித்துக் கொண்ட விஷயம் நடந்தேறும் என்று விசுவாசிப்பதற்கும், எனது விசுவாசத்தின் பதில்செயலாக தேவன் பதில் அளிப்பார் என்று விசுவாசிப்பதற்கும் இடையில் பெரிய வித்தியாசம் உள்ளது.

இயேசுவின் நாமத்தில் ஜெபித்தல் என்பது

எதுவாக இருப்பதில்லை

இயேசுவின் நாமத்தில் ஜெபித்தல் என்பது பின்வருவனவாக இருப்பதில்லை ...

(1) நைந்துபோன சொற்றொடர். மிகப் பெரும்பாலானவர்கள், ஒவ்வொரு ஜெபமும் “இயேசுவின் நாமத்தினாலே” என்று முடிவு வேண்டும் என்று முடிவு செய்கின்றார்கள். நாம் இயேசு இல்லாமலோ அல்லது அவரது நாமம் இல்லாமலோ ஜெபிக்க இயலாது. ஆயினும், இயேசுவின் நாமத்தில் ஜெபித்தல் என்பது ஒரு ஜெபத்தை “இயேசுவின் நாமத்திலே” என்று முடித்தலை விட எவ்வளவோ அதிகமானதாக உள்ளது. ஒரு கிறிஸ்தவர் சிந்திக்கின்ற, சொல்கின்ற அல்லது செய்கின்ற ஒவ்வொன்றுமே “இயேசுவின் ‘நாமத்தில்’ தான் உள்ளது” (கொலோ. 3:17). ஒருவர் “இயேசுவின் நாமத்தில்” ஜெபிக்காமலேயே, [தமது] ஜெபத்தை “இயேசுவின் நாமத்திலே” என்று முடிக்கக் கூடும். இயேசுவின் நாமத்தில் ஜெபித்தல் என்பது ஒரு அறிவிப்பு என்பதைக் காட்டிலும் மேலானதாக - ஆவிக்குரிய உண்மை நிலையாக உள்ளது.

(2) ஒரு கட்டளை. ஜெபம் என்பது ஒரு வேண்டுகோளாக உள்ளது, இது ஒரு வற்புறுத்துதலாக இருப்பதில்லை. இயேசுவின் நாமத்தில் வற்புறுத்துவதற்குக் கிறிஸ்தவர்கள் உரிமை கொண்டுள்ளதாகச் சிலர் எவ்விதத் தயக்கமும் இன்றி போதிக்கின்றார்கள். ஜெபம் என்பது கேட்குதலாக உள்ளது - இது வற்புறுத்துதலாக இருப்பதில்லை. ஜெபம் என்பது உதவியற்ற தன்மையாக உள்ளது. ஜெபம் கட்டளையடுகிறது என்ற கருத்தானது ஜெபத்தின் கருத்தையே முரண்பட்டு நிற்கிறது. இது நகைக்கத் தக்கதாக உள்ளது. தேவன் ஜெபத்தினால் பிணை வைக்கப்படுவது இல்லை. சபையானது ஒருமுறை தனது பாவங்களை அறிக்கையிட்டது; இப்போது அது தனது உரிமைகளை எடுத்துரைக்கிறது. தேவனல்ல, சபையே தவறானதாக உள்ளது. தேவன் மட்டுமே ஜெபத்திற்குப் பதில் அளிக்கின்றார். நாம் விரும்புவதைப் பெறுவதற்காக அவர் நமக்கு ஒரு கருவியாகக் குறைக்கப்பட மாட்டார். “என்னுடைய சித்தம் செய்யப்படுவதாக” என்பது “உம்முடைய சித்தம் செய்யப்படுவதாக” என்பதாக இருப்பதில்லை. சுயநலம், வல்லமை மற்றும் அங்கீகாரம் ஆகியவை ஜெபத்தின் எதிரிடையானவை உள்ளன, ஆயினும் பொய்யான தேவபக்தியானது ஒரு மாபெரும் செயல்தாக்கத்தை ஏற்படுத்திற்று. தேவன் - தங்கள் காலத்திற்கேற்ற மற்றும் தங்கள் நிபந்தனைகளின்படியான - எல்லா ஜெபங்களுக்கும் இணக்கமாவார் என்பதாக எத்தனை மக்கள் நினைக்கின்றார்கள் என்பது திகைக்கச் செய்வதாக உள்ளது! ஜெபத்தைப் பற்றித் தெளிவில்லாத சிந்தனைகள் மிக அதிகமாக உள்ளன. விசுவாசத்தில் கேளுங்கள், ஆனால் வற்புறுத்தாதீர்கள். தேவன் தமது கிருபையிலிருந்தே கொடுக்கின்றார். நமது சபலங்களின் காரணமாக அவர் கொடைகளை கொடுக்கும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட முடியாது. இது தேவனுக்கும் ஜெபத்திற்கும் அவமானமாக உள்ளது. நாம் யாவரும் பிச்சைக்காரர்களாக உள்ளோம். இயற்கையிலேயே, பிச்சைக்காரர்கள்

எதையும் வற்புறுத்திக் கேட்க இயலாது. “பிச்சைக்காரர்கள் தேர்ந்து கொள்பவர்களாக இருக்க இயலாது.”

இயேசுவின் நாமத்தில் ஜெபித்தல் என்பது எதுவாக இருக்கிறது

இயேசுவின் நாமத்தில் ஜெபித்தல் என்பது பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்குகிறது:

(1) சுயத்தைத் துறத்தல். இன்னொருவரின் நாமத்தில் ஜெபித்தல் என்பது சுயத்தை முற்றிலுமாக துறத்தல் என்பதை வற்புறுத்துகிறது. ஜெபம் என்பது சுயத்தை உறுதிப்படுத்துதலாக இருப்பதில்லை - இது சுயத்தை மறுத்தலாக உள்ளது. ஜெபம் என்பது உதவியற்றவர்களுக்கு மட்டுமானதாகவே உள்ளது. ஜெபம் என்பது சுயத்தின் முற்றான கடன்தீர்க்கப்பட முடியாத நிலையை மறைமுகமாய் உணர்த்துகின்றது. அவரது நாமத்தில் ஜெபித்தல் என்பது நம்மிடமிருந்து விடுவிக்கப்படுதலாக உள்ளது. நாம் இப்போது இயேசுவுக்கு உரியவர்களாகும்படிக்கு சுயாதீனமாக உள்ளோம், இயேசுவுக்கு மாத்திரமே.

(2) இயேசுவை ஏற்றுக் கொள்ளுதல். இயேசு நமது பிரதிநிதியாக இருக்கின்றார். எவரொருவரும் தேவனுடைய பிரசன்னத்திற்குள் பிரவேசிக்க இயலாது. ஆகையால், எல்லா ஜெபமும் “இயேசுவின் நாமத்தினாலேயே” இருக்க வேண்டும். அவர் மட்டுமே தேவ ஆட்டுக்குட்டியாக இருக்கின்றார். கிறிஸ்தவர்கள் தேவனுடைய அரியணைக்கு முன்பாக ஒரே ஒரு காரணத்தினாலேயே தைரியமாய்ச் சேருகின்றார்கள், ஒரு காரணத்தினாலேயே மாத்திரமே: [நம்மை] தகுதிப்படுத்தும் இயேசுவின் இரத்தம் (எபி. 4:14-16). “இயேசுவின் நாமத்தில்” ஜெபித்தல் என்பது, ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு பெயரின் கீழ் ஜெபித்தலாக உள்ளது. “இயேசுவின் நாமத்தில்” ஜெபித்தல் என்பது ஒரு பரிசுத்த நம்பிக்கையாக, ஒரு புனிதமான சிலாக்கியமாக உள்ளது. இயேசு தம் நாமத்தை நமக்கு நேர்ப்பொருளில் கொடுத்துள்ளார்! இது நம் நித்திய உடைமையாக உள்ளது.

(3) தேவனைக் கனப்படுத்துதல். யோவான் 14:13, 14ஐ மீண்டும் வாசியுங்கள். நாம் பிதாவை மகிமைப்படுத்துவதற்காக மட்டுமே இயேசு நம்மை ஆசீர்வதிக்கின்றார்! கள்ள தீர்க்கதரிசிகள் முதல் பாகத்தை மட்டும் - “கேளுங்கள் உங்களுக்குத் தரப்படும்” என்பதை மட்டும் - பிரசங்கிக்கின்றார்கள். அவர்கள் “பிதாவானவர் மகிமைப்படுமபடியாக” என்ற இரண்டாம் பாகத்தை வசதியாக மறந்து விடுகின்றார்கள். இது மாறுபட்ட சித்தரிப்பைத் தீட்டுகிறது. சுயநலமான ஜெபம் தான் விரும்புகின்றதையே விரும்புகிறது; விசுவாசத்தின் ஜெபம், தேவனை மகிமைப்படுத்துதல் பற்றி அக்கறையாக உள்ளது.

(4) கிறிஸ்துவுடன் ஐக்கியம். நமது வேதபாடப்பகுதிகள் யோவான் சவிசேஷத்தில் இடம்பெற்று இருக்கின்றன. வரம்பு கடந்த இந்த வசனங்களின் சந்தர்ப்பப் பொருளானது, இயேசு பிதாவை மகிமைப்படுத்துவதாக, பரிசுத்த ஆவியானவரை வாக்குத்தத்தம் செய்வதாகக் கண்டறிகிறது, மற்றும்

நம்மை திராட்சச் செடியில், வசனத்தில், அவரில் நிலைத்திருக்கும்படி எச்சரிக்கை செய்கிறது. “நிலைத்திருத்தல்” என்பதே ஆய்வுக்கருத்தாக உள்ளது. “இயேசுவின் நாமத்தில்” ஜெபித்தல் என்பது அவருடன் நமக்கு இருக்கின்ற ஆழ்ந்தறிவான ஐக்கியத்திலிருந்து வருகிறது! இயேசுவுக்குள் மட்டுமே நாம், பரிசுத்த தேவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட முடியும். இயேசுவுக்குள் மட்டுமே நாம் தேவனுக்கு முன்பாகத் தைரியமாக நிற்க முடியும்.

(5) தேவனுடைய சித்தத்தில் ஜெபித்தல். ஜெபத்தைக் கேட்டல் என்பது தேவனுடைய சித்தத்தின் எல்லைக்குட்படுத்தப்பட்டுள்ளதாகவும் யோவான் வெளிப்படுத்தினார் (1 யோவா. 5:14, 15). விழுந்துபோன, அறியாமையுள்ள மனிதன் எல்லையற்ற, வல்லமையுள்ள தேவனுக்கு எதிராக முடிவுசெய்ய விரும்புவது ஏன்? தேவனுடைய சித்தம் என்பது நமது மாபெரும் ஆசீர்வாதமாகவும் பாதுகாப்பின் இடமாகவும் உள்ளது. தேவனுடைய சித்தத்திற்குப் புறம்பே ஜெபித்தல் என்பது மதியீனமானதாக இருக்கும். இயேசுவின் ஜெபம் “உம்முடைய சித்தம் செய்யப்படுவதாக” என்பதன் மீதே கவனம் குவித்து இருந்தது. “இயேசுவின் நாமத்தில்” ஜெபித்தல் என்பது இயேசுவைப் போலவே ஜெபித்தலாக, இயேசு என்ன ஜெபிப்பாரோ அதையே, ஜெபித்தலாக, இயேசுவின் நிலைப்பாட்டில் இருந்து ஜெபித்தலாக உள்ளது.

(6) எதிர்பார்ப்புடன் ஜெபித்தல். ஜெபம் என்பது நடுநிலையாக விலகியிருத்தல் என்பதல்ல. ஜெபம் என்பது தேவனை விஷயத்தினுள் கொண்டு வருகிறது. ஒரு குழந்தை தனது தந்தையிடம், “நான் விரும்புகின்ற எல்லாவற்றையும் நீங்கள் எனக்குத் தருவீர்களா?” என்று கேட்டது. அதற்குத் தந்தை, “இல்லை, ஆனால் நான் உனக்கு எல்லாவற்றையும் தருவேன்!” என்று கூறினார். வேண்டுகோள் தவறானதாயிருந்தால், தேவன் “இல்லை” [No] என்று மட்டுமே கூறுவார். காலம் தவறானதாயிருந்தால், தேவன் “மெதுவாய் [தருவேன்]” [Slow] என்று கூறுகின்றார். நாம் தவறானவர்களாயிருந்தால், தேவன் “வளருங்கள்” [Grow] என்று கூறுகின்றார். வேண்டுகோள் சரியானதாக, காலம் சரியானதாக, மற்றும் நாம் சரியானவர்களாக இருக்கும்போது தேவன் “போங்கள்” [Go] என்று கூறுகின்றார். உண்மையில், நாம் கேட்டதைப் பெறுவதில், பதில் அளிக்கப்பட்ட ஜெபத்தின் மாபெரும் மெய்சிலிர்ப்பு இருப்பதில்லை - தேவன் செயல்படுவதைக் காண்பதில்தான் மாபெரும், தாழ்மையான மெய்சிலிர்ப்பு இருக்கிறது. தேவன் என் வாழ்வில் செயல்படுகின்றார்! தேவன் கொடுக்கின்றதில் அல்ல, ஆனால் தேவனே ஜெபத்தில் மாபெரும் ஆசீர்வாதமாக இருக்கின்றார்! ஒருவர் “இயேசுவின் நாமத்தில்” ஜெபிக்கின்றபோது, அவர் மாபெரும் எதிர்பார்ப்புடனும் நம்பிக்கையுடனும் ஜெபிக்க வேண்டியுள்ளது.

ஜெபத்தில் குணமாக்குதல்

உங்களில் ஒருவன் துன்பப்பட்டால் ஜெபப்பண்ணக்கடவன்;
ஒருவன் மகிழ்ச்சியாயிருந்தால் சங்கீதம் பாடக்கடவன். உங்களில்

ஒருவன் வியாதிப்பட்டால், அவன் சபையின் மூப்பர்களை வரவழைப்பானாக; அவர்கள் கர்த்தருடைய நாமத்தினாலே அவனுக்கு எண்ணெய்ப்பூசி, அவனுக்காக ஜெபம்பண்ணக்கடவர்கள். அப்பொழுது விசுவாசமுள்ள ஜெபம் பிணியாளியை இரட்சிக்கும், கர்த்தர் அவனை எழுப்புவார்; அவன் பாவஞ்செய்தவனானால் அது அவனுக்கு மன்னிக்கப்படும். நீங்கள் சொஸ்தமடையும்படிக்கு, உங்கள் குற்றங்களை ஒருவருக்கொருவர் அறிக்கையிட்டு, ஒருவருக்காக ஒருவர் ஜெபம்பண்ணுங்கள், நீதிமான் செய்யும் ஊக்கமான வேண்டுகல் மிகவும் பெலனுள்ளதாயிருக்கிறது (யாக்கோபு 5:13-16).

இந்த வேத வசனம் இவ்வளவு அதிகமாகக் கூறுகிறது! ஜெபம் என்பது அமைதியை முறித்தலாக உள்ளது. உண்மையில் ஜெபம் இப்படிப்பட்டதாகவே உள்ளது. அறியப்படுதலும் அறிதலும் அவசியமானதாக உள்ளது. ஜெபம் என்பது வாழ்வை அதன் ஆழ்ந்த மட்டம் வரையில் திறக்கிறது. ஆகையால், ஒவ்வொரு ஜெபமும் அடிப்படையில் - என்னுடைய அல்லது உங்களுடைய - குணமாக்குதலுக்கான ஜெபமாக உள்ளது. ஜெபம் என்பது குணமாக்குதலுக்கான விசுவாசத்தின் ஆதார மூலமாக உள்ளது. “வேண்டுகல் மிகவும் பெலனுள்ளதாயிருக்கிறது” என்ற மாபெரும் கூற்றானது குணமாக்குதலின் சந்தர்ப்பப் பொருளில் உள்ளது. உடல் நலத்திற்கான மற்றும் குணமாக்கும் ஜெபம் உள்ளது, ஆயினும் நமது வேத வசனப் பகுதி தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுகிறது, தவறாகப் போதிக்கப்படுகிறது, மற்றும் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. தேவன் குணமாக்க முடியும் என்பதால் அவர் குணமாக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை அருங்கொடைக் கூட்டத்தார் பராமரிக்கின்றார்கள். ஆயினும், அருங்கொடையல்லாத கூட்டத்தார், தேவன் குணமாக்க முடியும் ஆனால் அவர் குணமாக்க மாட்டார் என்ற கருத்தின்மீது நம்பிக்கை உடையவர்களாய் இருக்கின்றார்கள்! இவ்விருசாராமே தவறானவர்களாய் இருக்கின்றார்கள்! தேவன் விசுவாசத்தினாலேயே, ஜெபத்தின் மூலமாகவே குணமாக்குகின்றார்!

(1) இயேசு குணமாக்குகின்றவராக இருக்கின்றார். அவர் இழந்து போனதைத் தேடவும் இரட்சிக்கவுமே வந்தார் (லூக். 19:10). “பாவத்தைப் பழந்துணிகளுக்குள் ஒதுக்கி வைக்க” அல்லது எதுவுமே தவறானதல்ல என்று நம்மை நம்பச் செய்ய நமக்கு இன்னொரு குரு தேவையில்லை. சில விஷயங்கள் கவலைக்குரிய வகையில் தவறானவைகளாய் இருக்கின்றன என்பதை நாம் யாவருமே அறிகின்றோம். நமக்கு ஒரு இரட்சகர் தேவை என்பதை நாம் யாவருமே அறிகின்றோம்! என்ன ஒரு இரட்சகர்! இயேசு கிறிஸ்து இவ்வுலகத்தின் குணமாக்கும் வல்லமையாக இருக்கின்றார். இயேசு கிறிஸ்து ஒருவரே இவ்வுலகத்தில் குணமாக்கும் வல்லமையாக இருக்கின்றார்! இங்குதான் குணமாக்குதல் தொடங்குகிறது. இயேசுவானவர், சபை என்பது தமது குணமாக்கும் சமுதாயமாக இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கின்றார். இங்குதான் ஆத்துமாக்கள் இரட்சிக்கப்படுகின்றார்கள் மற்றும் வாழ்க்கைகள் மாற்றப்பட்டிருக்கின்றன. இயேசு நமது வாழ்வின் ஒரு அம்சத்தை மட்டும் தொட்டுவிட்டு எஞ்சியவற்றை

குணமாக்கப்படாதவைகளாக விட்டுவிடுவதில்லை. அவர் யோவான் 5:14ல், திமிர்வாதக்காரரை நோக்கி, “இனிப் பாவஞ் செய்யாதே” என்றார். திமிர்வாதம் கொண்ட ஒரு மனிதர், மேற்கூரையிலிருந்து இறக்கி விடப்பட்டபோது, இயேசு “உன் பாவங்கள் உனக்கு மன்னிக்கப்பட்டது” என்று கூறியதன் மூலம் அங்கு கூடியிருந்தவர்களை அதிர்ச்சியடையச் செய்தார் (லூக். 5:18-26). இந்த மனிதர்கள் உடல்ரீதியான குணமாக்குதலை மட்டுமே நாடியிருந்தார்கள், ஆனால் இயேசு ஆவிக்குரிய குணமாக்குதலையும் கொடுத்தார். அவர் எப்போதுமே நாம் கேட்கின்றவற்றிற்கும் அதிகமானவற்றையே கொடுக்கின்றார்.

(2) நமது நவீன உலகமானது, மனோதத்துவ பிடியின் கீழ் உள்ளது. சபைகள் இறையியலை விட மனோதத்துவத்தை அதிகமாகப் பிரசங்கிக்கின்றன. உண்மையான குணமாகுதல் இறையியலில் (வேதாகம சத்தியத்தில்) இருந்து மட்டுமே வரமுடியும். ஆரோக்கியமான உடலைக் கொண்டிருக்கும் ஒருவர் இழந்துபோன ஆத்துமாவைக் கொண்டிருக்க முடியும். ஒரு தீயபழக்கத்தின் அடிமைத்தனத்தை வென்றவர் அதை விட மோசமான ஏழு தீயபழக்கங்களுக்கு அடிமையாகி இழந்துபோகப்படலாம்! ஆளுமைத் தன்மை என்பது ஒருபோதும் பண்பு என்பதுடன் குழப்பிக் கொள்ளப்படக் கூடாது. மனோதத்துவம் தோல்வியடைகிறது! மனோதத்துவம் (“மனங்களைப் பற்றிய படிப்பு”) என்பது ஆத்துமாவைப் படிக்க முடியாது. மனோதத்துவத்தினால் “பாவம்” என்ற வார்த்தையை உச்சரிக்க முடியாது. மனோதத்துவம் ஒரு ஆத்துமாவை இரட்சிக்க முடியாது. இழந்துபோகப்பட்ட பாவிகளுக்கு ஒரு புதுப்பிறப்பு, ஒரு புது இருதயம், ஒரு புது வாழ்வு தேவைப்படுகிறது! இதுவே சவிசேஷ செய்தியாக உள்ளது. இயேசு நமக்கு ஒரு சிறிய இசைவை அளிப்பதில்லை - அவர் நமக்குப் புதுசிருஷ்டியை அளிக்கின்றார் (யோவா. 3:3, 5, 7; 2 கொரி. 5:17). இயேசு பரிபூரண ஜீவனாக இருக்கின்றார் (யோவா. 10:10; 14:6). வீடில்லாத ஒரு மனிதர் பிரசங்கியாரைக் காட்டிலும் அதிகமானவற்றை அறிந்துள்ளார். பிரசங்கியார் மாபெரும் நோக்கத்துடன் அவருக்கு ஒரு வேலையைப் பெற்றுத்தர முயற்சிக்கின்றார். வீடில்லாத மனிதர், “எனக்கு வேலை தேவையில்லை - எனக்குக் கர்த்தரே தேவை” என்று ஞானத்துடன் பதில் அளிக்கின்றார். அவர் ஒரு வேலையின் இடத்தை மறுக்கவில்லை; அவர் தமது ஆழ்ந்தறிவுள்ள, ஆழமான தேவையை மட்டுமே அறிக்கை செய்தார். யாக்கோபு, “மூப்பர்களை அழையுங்கள் ... சபையை அழையுங்கள் ... சத்தியத்தையும் விசுவாசத்தையும் அழையுங்கள்” என்று கூறினார். நீங்கள் உடல் ரீதியாகக் குணமடையும்படி, ஆவிக்குரிய வகையில் சரியாகுங்கள். மனிதன், தன் வாழ்வைத் தன் சொந்தக் கைகளில் எடுத்துக் கொள்ளுதல் என்பதே அவன் செய்கின்ற பெரிய தவறாக உள்ளது. வில்லியம் இ. ஹென்லீ என்பவர் தமது “Invictus” என்ற கவிதையில் பின்வரும் சிறப்புமிக்க கூற்றை ஏற்படுத்தினார்:

எனது விதிக்கு நானே எஜமானனாக இருக்கின்றேன்;
எனது ஆத்துமாவிற்கு நானே தலைவனாக இருக்கின்றேன்.

அவருக்கு என்னவாயிற்று? அவர் தற்கொலை செய்து கொண்டார்.

தேவனால் குணமாக்க முடியாதென்றால், நம்மை ஆறுதல் படுத்தும்படி அவரிடம் நாம் ஏன் ஜெபிக்க வேண்டும்? நோயாளியைத் தேவனால் குணமாக்க முடியாதென்றால், அவர் நம்பிக்கையற்றவர்களுக்கு ஆறுதல் அளிக்கவும் முடியாதே. ஜெபத்தின் மீதுள்ள விசுவாசத்தின் இருதயம் போன்ற மையப்பகுதியில், ஜெபத்திலிருந்து குணமாக்குதலில் உள்ள விசுவாசம் இருக்கிறது. தங்களுக்குத் தாங்களே உதவி செய்துகொள்ள இயலாதவர்களுக்குத் தேவன் உதவுகின்றார். தங்களுக்குத் தாங்களே உதவி செய்து கொள்ள இயலுபவர்களுக்கும் தேவன் உதவுகின்றார்.

(3) ஜெபத்தில் வளர்ச்சியும் பக்குவமும் நமக்குத் தேவைப்படுகின்றன. நமக்கு தாமே பேசிக் கொள்வதற்கு மாறாக, நம்மை நாமே கவனித்துக் கொண்டிருப்பதால் நாம் குணமடையத் தவறி விடுகின்றோம். அழகான வெறுஞ்சொல்லைக் கவனித்தல் என்பது “பரிதாபமான குழுவை”க் கொண்டிருத்தலாகவே உள்ளது. நமக்கு நாமே பேசிக்கொள்ளுதல் என்பது யாக்கோபு 5ஐ உறுதிப்படுத்துகிறதாக உள்ளது. பிள்ளைத்தனமான ஜெபத்தில் நாம் கெஞ்சுகின்றோம், நாம் உதட்டைப் பிதுக்குகின்றோம், நாம் வற்புறுத்துகின்றோம். தேவன் ஒரு மந்திரவாதியாக இருக்க வேண்டும் என்று நாம் விரும்புகின்றோம். நாம் உடனடியான தீர்வுகளை விரும்புகின்றோம் மற்றும் ஜெபங்களில் [தேவனைத்] திறமையுடன் கையாளும் வகையில் ஜெபிக்கின்றோம். உண்மையான ஜெபத்தில் நாம் மூப்பர்களை அழைக்கின்றோம், சபை சமூகத்தின் மீது நம்பிக்கை வைக்கின்றோம், மற்றும் தேவனை நமது வாழ்வின் அழைக்கின்றோம். ஜெபித்தல் என்பது கிறிஸ்தவர்களின் தனிச்சிறந்த சிலாக்கியமாகவும் பிரதான ஊழியமாகவும் உள்ளது.

நலமடைய ஜெபிக்கும்படி யாக்கோபு கூறினார். அற்புதங்கள் ஒழிந்து போயிருந்தாலும், ஜெபம் இன்னமும் பெலன் அளிப்பதாக உள்ளது. 2 தீமோத்தேயு 4:20ல் ஒரு மாபெரும் பாடம் போதிக்கப்படுகிறது: “... துரோப்பீமுனை மிலேத்துவிலே வியாதிப்பட்டவனாக விட்டு வந்தேன்.” பவுல் இந்த நிருபத்தை எழுதினார் மற்றும் பேசுதலைச் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் அற்புதங்கள் செய்பவராக இருந்தார்! அற்புதமான கரங்களினால் துரோப்பீமு குணமாக்கப்படாதிருந்தார். அவர் ஜெபத்தின் இரக்கத்தில் இருந்தார். அற்புதமான கருத்தமைவில் விசுவாச குணமடைதல் என்பது முடிந்து போயிருந்தது, ஆனால் குணமாக்கப்படுதலுக்காக ஜெபம் என்பது இன்னமும் மிகுந்து இருந்தது! ஜெபியுங்கள்!

“ஆண்டவரே, நான் ஜெபத்தில் நம்பிக்கை கொள்ளுவதில்லை. நான் உம்மை நம்புகின்றேன். விசுவாசத்துடன் ஜெபிக்க எனக்குப் போதியும்.”